

Livsnydernes ferie 2019

Selvom vi begge har ”evig ferie”, så hænger vi stadig i det gamle og har ikke helt vænnet os til, at vi bare kan tage af sted, når det passer os – inden for vores økonomiske formåen vel at mærke. Efter den fantastiske sommer i 2018 havde vi bestemt, at hvis vejret blev lige så godt i år, så gad vi ikke køre så langt.

Så i starten af uge 28 begyndte vi at booke overnatninger og pakke! Dagen inden, vi ville køre, fik vi besøg af en af vennerne fra Road Runners, der lige skulle have nogle adresser på overnatningssteder. Det endte med, at vi fik booket et par overnatninger til ham. Efter en kop kaffe på terrassen kørte han igen, men vi var klar over, at ham så vi nok snart igen, for både telefon og tegnebog lå på bordet ved vores pc'er. ☺

Vores første logi var ”Zum Böhmegrund” i Dorfmark i nærheden af Fallingbostel syd for Hamburg. Der kommer vi gerne igen. Apropos Hamburg, så var det denne gang en prøvelse at køre den vej. Trafikken sneglede sig af sted de sidste 15-20 km før – ja selv igennem Elb-tunnelen. Det var dejligt vejr og vi havde ingen besvær med at holde varmen ☺. Men det var hårdt for ”koblings-armen” med alle de stop og starter.

På 2. dagen startede vi i lidt køligere vejr. Vi nåede lige at spise madpakken. Der efter begyndte det at regne, og det gjorde det så lige til vi nåede til Bad Endbach, hvor vi denne gang havde lejet en lejlighed. Det var ærgerligt med det regnvejr. Køreglæden er jo ikke helt den samme, når der ligger vand på vejen. For det er et dejligt kuperet landskab med rigtig mange sving på kanten af Weserbergland, og det er værd at skrive hjem om.

Jeg nævnte, at vi havde lejet en lejlighed. Det skyldes, at da vi endelig besluttede os for at køre, var alt optaget på Pension Burk, vores sædvanlige sted, hvor vi også plejer at spise. Så vel ankommet skulle vi ud og proviantere til morgenmad og aftensmad. Sidstnævnte skulle være simpel, så vi købte nogle pølser, færdigsnittet salat og dressing. Vi glemte bare at købe noget til at stege pølserne i, så for at de ikke skulle brænde alt for meget på, fik de lige et skvæt rødvin. Det smagte ikke så tosset endda, og så passede det godt til...rødvin. Da vi havde spist vores ”Saucisses au Vin”, begyndte det at lyne og tordne, og så væltede regnen ned. Godt, at husene også er hule i Bad Endbach.

Friske, veludhvilede og nyvaskede var vi klar til fredagens udfordringer. Først ville vi finde en genvej op til MC Roadrunner's træfplads. Der efter op til Pension Burk for at hilse på Familien Pfeiffer. Så var vi ikke langt fra den italienske iscafé, hvor Jens fik en kop varm chokolade - og jeg en alt for stor is.

Jens i Kurparken i Bad Endbach

Efter den obligatoriske spadseretur gennem kurparken kom vi forbi Slagter Klingelhöfer's butik, hvor vi fik lov at købe lidt madolie i et glas, så vi ikke skulle have tørstegt aftensmad flere dage i træk. Endelig frekventerede vi "Mein kleines Café" lige ved siden af – ja faktisk i samme bygning som Pension

Central, hvor vi boede. Vi besøgte træfpladsen et par timer. Der på tilbage og lave aftensmad. Det var godt timet, for mens vi spiste, kom der torden og styrtregn. Der kørte nogle MC'ister forbi med fuld oppakning. Lidt efter kom de tilbage igen, så de var sikkert kørt forkert – synd for dem.

Nå, vi gik op på træfpladsen igen. Nogle af de nyligt ankomne havde travlt med at tørre handsker og jakker ved bålet. Det kunne de nu godt have sparet sig, for lidt efter kom der mere torden – og så væltede regnen ned igen, mens folk stimlede sammen under udhæng og parasoller. Vi benyttede os af, at regnen stilnede en smule af og gik tilbage. Men selvom vi havde paraplyer med, var vi alligevel blevet lidt våde. Resten af træffet gik, som den slags går. Med masser af snak, øl og høj musik. Det trætter, når man skal udtrykke sig på et fremmed sprog, så vi sov også godt den sidste nat i Bad Endbach.

Pause ved Merschbach på vej til Mosel

Så blev det søndag, og vi fik pakket sammen og betalt for lejligheden. Efter at have rundet træfpladsen for at sige farvel, gik det syd over mod Mosel. Vi havde bestemt os for at køre mod Trier, og i passende afstand fra denne, Tysklands

ældste by, kørte vi igen nordpå langs Mosel, selvfølgelig alt afhængig af vejenes forløb – og sikke nogle veje! Nogle steder kørte vi op, op, op og havde fuldt udsyn ned over Mosel, der slyngede sig gennem

landskabet. Vi kørte gennem mange småbyer. Et sted var der endda hårnålesving ned gennem byen, hvor efter vi igen kom til at køre langs floden.

Endelig nåede vi vores bestemmelsessted Zell, hvor vi havde lejet en lille ferielejlighed i tre døgn. Det viste sig, at lejligheden lå på 3. sal med 57 trappetrin at forcere. Men nu var vi jo i ret skarp træning fra Bad Endbach, og lejligheden var alle tiders med tagterrasse og udsigt over Mosel. Alle steder i byen reklamerede man med vin. Vi var sandelig kommet til "Zeller Schwartze Katz-land". Næste dag spadserede vi over broen, så vi kunne få et bedre overblik

over mod stedet, hvor vi boede. Der efter tilbage og slappe af på terrassen. "Dejligt – og ikke så stressende som derhjemme!" sagde Jens. Ha-ha, det er ikke værkstedshumor. Nej, det er "pensionist-humor" ☺.

Her boede vi

Den første aften kunne jeg ikke spise op. Det er altså nogle ordentlige schnitzler, de serverer i Tyskland. Belært af denne erfaring bestilte jeg aftenen efter en mindre portion. Der kunne jeg heller ikke spise op, så jeg troede faktisk, at tjeneren havde overhørt det. Men nej, portionen var mindre. Hmm...mærkeligt, at det ikke kan ses på vægten ☺.

Sidste dag i Zell – vi spadserede langs floden. Først den ene vej, og så den anden vej. Det var ret varmt i vejret, så vi nød et glas Zeller Schwartz Katz, Riesling trocken. Det smagte skønt. I de dage vi var i Zell, så

vi vel egentlig kun to ”rigtige” katte...”Nej, for de andre har de jo kommet på flasker!”, sagde Jens. Vi bestilte et bord til aftensmad på en italiensk restaurant og nød en dejlig is og endnu et glas kølig hvidvin, inden vi gik tilbage for at slappe af på tagterrassen efter dagens anstrengelser. Men husk lige det med de 57 trappetrin 😊.

Vandstanden har til tider været høj i Zell. Der er faktisk også smøger – altså små smalle sidegader, som beboerne har brugt som flugtveje, så de kunne komme i sikkerhed.

Det var tid for opbrud fra Zell på dejlige snoede veje. Vi havde besluttet at lade Miss Garmin bestemme vejen. Dog havde vi selv stået for planlægningen i grove træk: Vi ville køre gennem Ardennerne i Belgien til Holland. Bortset fra det havde vi ingen planer. Men sikken dejlig tur og natur – der var ikke mange meter uden bakker og sving.

På billedet her under har vi lige passeret Ardennerne, så vi trænger til en lille kaffepause ☺

Vi skulle jo have et sted at sove og fandt Hotel du Perron i byen Theux. Ved hjælp af fagter og mit 50 år gamle skolefransk, lykkedes det både at få et værelse, bestille morgenmad og at få motorcyklerne placeret i

en aflåst garage. Vi slentrede en tur hen på byens torv, Place du Perron og fik noget koldt at drikke og senere et par gode bøffer med noget temmelig godt rødvin til. Der manglede ikke noget ved morgenbordet på hotellet, men kaffen var noget tynd, synes jeg. Turen videre gennem Belgien var lidt kedelig. Endeløse snorlige veje, hvor byerne lå tæt. Der var næsten ingen ”landskaber” at kigge på. Vi ”kom til” at køre gennem byen Liege. Det var ikke så behageligt, for vi svedte ad h... til. Da vi holdt for rødt lys et sted, kiggede Jens på mig og sagde: ”Jeg trænger til en

kop kaffe!” Her til svarede jeg: ”A trænger te’ å kom’ u po æ land” ☺

Da vi nåede til Holland, fik vi for resten lige booket et nyt overnatningssted. Det var på et ældre hotel i byen Thorn – også kaldet ”den hvide by” på grund af de mange hvidkalkede huse i den gamle bydel. Det var interessant at se. Der var også et par flotte kirker. Vi havde udsigt til én af disse fra vores hotelværelse. Om aftenen var den belyst, og der blev afholdt en klassisk koncert i kirken. Da denne var slut, var koncertgængerne i

højt humør, og de sad på fortovscafeerne under vores vindue. Men da de blev gennet indenfor ved 23-tiden, faldt også jeg i søvn.

Næste overnatningssted blev booket i Sellingen tæt på den tyske grænse i det nordlige Holland. Der var vi på "afstresningstur" i 2005. Dengang boede vi i telt på campingpladsen "De Bronzen Eik". På vejen til Sellingen spurgte vi nogle gange os selv: "Hvilket land er vi mon i nu?" For vi krydsede den tysk/hollandske grænse flere gange. Men den sidste vej, vi kom ad til Sellingen, var ligesom sidst en "cykelsti", hvor vi passerede en lille kanal med sluse – så var vi i Holland igen.

Vi ankom til destinationen Herberg Sellingen og blev modtaget med håndtryk og dejlig humor af værtsparret Rita og Pim. "How is your Dutch?" spurgte Pim, og da det var "very bad", blev vi enige om at, det var bedre at fortsætte på engelsk. Vi fik anvist vores værelse, der var rigtig godt og stort med feriens hidtil største og bedste badeværelse. Der var både badekar med diverse spule-anordninger og bruseniche. Vi brugte dog kun sidstnævnte. For at det ikke skal være løgn, var der også en sauna – måske var det på grund af den, at de kaldte det "Scandinavian Room".

Efter en perfekt aftensmad og en god nats søvn stod vi op til et fint morgenbord med god kaffe, juice, yoghurt, æg, pålæg og mange slags brød. Så var vi klar til nye eventyr i Sellingen. Vi gik en lang tur på et par timer godt og vel. Vi skulle jo lige ud og se, hvordan det stod til hos "De Bronzen Eik" her 14 år efter.

Bygningerne var lette at kende, men stedet havde fået nyt navn, som man kan se på billedet. Træerne var

skudt godt i vejret, og camping- pladsen var blevet udvidet. På tilbagevejen fik vi en is og en øl. Mens vi var væk, var sengen blevet redt, og der var endda blevet fyldt op med gratis kaffe og shampoo. Alt dette skete, inden der kom regn, så vi "småkedede" os på værelset, mens tordenen rullede. Efter regnen kom solen igen, og vi vovede os ud på en ny gåtur inden aftensmaden. Denne gang kom vi nogle steder, vi ikke havde set tidligere. Jeg studerede de velanlagte haver og fortalte Jens, at "både de blå og de hvide der er Hortensiaer. De der er Kirsebærlaubær. De røde og lyserøde der langs hækken er Høstflokks, og de lysende orangerøde der med de lange stilke er Montbretia. ☺ Men de her kender jeg ikke..."

Et sted i byen solgtes Hortensiaer og Sommerfuglebuske fra en privat have. Men vi havde jo ikke plads. Desuden er det, vistnok på grund af smittefare, ikke tilladt at indføre planter med jord fra udlandet.

Mens vi sad og spiste aftensmad, vendte regnen tilbage. Vi sagde "Pyt", for vi skulle jo ingen steder. Jeg imponerede Jens ved at ringe til - og bestille turens sidste overnatning hos Landgasthof Lüders i Wewelsfleth. Men

inden da skulle vi sove to gange mere i den kæmpestore dobbeltseng i Sellingen.

Det var blevet søndag, og efter morgenmaden gjorde vi os klar til en lille køretur ud i det blå. Det blev først en lille "kanalrundfart" – dvs. vi kørte langs en masse kanaler, og turen blev afsluttet med et besøg i "Vesting Bourtange". Det er et gammelt fæstningsanlæg fra 1593, som havde til formål at kontrollere

den eneste vej fra Tyskland til Groningen, som var på spanske hænder under 80-årskrigen. Efter krigens afslutning i 1672 tjente fæstningen som forsvar ved den tyske grænse indtil 1851. Der efter blev det ændret til en landsby med driftige beboere. Over 100 år senere besluttede man at stoppe forfaldet, og det er blevet restaureret tilbage til, hvordan der så ud i 1740-50. Inden for voldene, som har den typiske "stjerneform", er kun nogle få af husene gamle, mens resten er rekonstruerede i 1970'erne. De er altså blot ca. 50 år gamle. Det var nu alligevel ganske hyggeligt at gå rundt i byen, selvom det vist var lidt af en turistfælde, hvor man bliver "taget med tilbage til 1742", som der står skrevet ved indgangen.

Her er lidt flere billeder fra Vesting Bourtange. Til højre står Jens vist og sammenligner stubmøllen med den, der er på Hjerl Hede.

Her under står vi på et af digerne.

Nederst til venstre holder jeg vagt.

Nederst til højre hjælper jeg en af de lokale.

Da det var sidste aften i Sellingen, flottede vi os og afsluttede middagen med en lækker isdessert. Endelig fik vi sagt pænt farvel til de søde og dygtige piger, der serverede. På afrejsedagen tog vi afsked med Rita og Pim – igen med håndtryk, Sellingen og Holland i det hele taget, inden vi igen tog plads på hver sin motorcykel, og kørte en masse kilometer, dog afbrudt af færgesejladser over Weser, Mittellandkanal og Elben. I Wischhafen var der en flere km laaaang kø af biler, der ventede på at blive fragtet over Elben af de fire færger, der

sejlede i pendulfart. Vi kørte op langs køen. Bilerne kørte ombord, og til sidst blev vi vinket frem. Der var nemlig ikke plads til en bil mere, men vi to kunne lige være der. Hold fast, hvor er det dejligt at køre på motorcykel.

😊 😊 😊 😊 😊

Det var nu også dejligt at være på vej hjemad. Men vi skulle da lige have den overnatning hos Lüders, som vi havde booket. Det er nemlig et af vores ”gode steder”. Det blev en god afslutning på endnu en dejlig ferie på motorcykel.

Jens Ove og Lene K.

